

Rapport

Rapport betreffende een klacht over de beheerder van het regionale politiekorps
Amsterdam-Amstelland te Amsterdam

Datum: 17 februari 2011

Rapportnummer: 2011/058

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat twee politieambtenaren van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland op 30 september 2008:

- a. hebben geweigerd om zijn aangifte van vrijheidsberoving en bedreiging, op te nemen en in plaats daarvan hebben getracht te bemiddelen; en
- b. hebben nagelaten om de gegevens van de groep mannen door wie verzoeker zich belaagd voelde, te noteren terwijl de gegevens van verzoeker wel werden opgeschreven.

Beoordeling

Wat is er gebeurd?

1. Verzoeker was als freelance fotojournalist voor een opdrachtgever op 30 september 2008 aanwezig op de kermis op het M.plein in Amsterdam. De kermis stond in het teken van het Suikerfeest. Verzoeker had naar zijn zeggen met zijn opdrachtgever afgesproken om vrolijke foto's te maken van personen die zich vermaken op de kermis.
2. Toen verzoeker een foto wilde maken van een vrouw met hoofddoek en kinderwagen, maakte zij daartegen bezwaar. Ze maakte daarbij een afwerend gebaar. Verzoeker maakte twee foto's van haar.

Er ontstond een felle discussie met de echtgenoot van de vrouw. Vervolgens mengde een aantal omstanders zich in de discussie. Volgens verzoeker waren deze mannen eveneens van Islamitische afkomst. Onder deze mensen was ook een beveiligingsmedewerker van het kermisterrein. Er was sprake van trek- en duwwerk.

3. Korte tijd later meldden verzoeker en de groep van ongeveer vijf mannen zich aan de balie van het wijksteunpunt M.plein. Betrokken politieambtenaren W. en M. waren op dat moment belast met het toezicht op de kermis. De echtgenoot van de vrouw gedroeg zich op dat moment emotioneel en stelde dat hij boos was over de wijze waarop verzoeker had gehandeld.

4. Betrokken ambtenaar W. sprak eerst kort met de beveiligingsmedewerker. Deze verklaarde dat verzoeker tegen haar wil de vrouw met hoofddoek had gefotografeerd en dat verzoeker als fotograaf werkte aan een opdracht op het M.plein.

5. Daarna sprak W. met verzoeker die in een afzonderlijke ruimte had plaatsgenomen. Verzoeker vertelde dat hij als fotograaf het recht had om foto's te maken in de publieke ruimte. Ook vroeg W. verzoeker naar diens kijk op de invloed van de culturen van Islamitische landen op de Nederlandse samenleving. Verzoeker gaf toen blijk van zijn

overtuiging dat Nederlanders zich steeds meer moeten schikken naar onredelijke eisen van mensen uit niet-Westerse landen en zijn overtuiging dat de politie onvoldoende oog heeft voor die ontwikkeling.

Verder gaf verzoeker duidelijk te kennen dat hij geen foto's van zijn camera zou verwijderen en deed daartoe een beroep op het recht om in de publieke ruimte foto's te maken, ook zonder daarvoor voorafgaand toestemming te vragen van de betrokkene.

Verzoeker vertelde dat hij aangifte wilde doen van vrijheidsberoving en bedreiging, omdat de groep mannen had geprobeerd om zijn camera uit zijn handen te slaan.

Vervolgens zei W. dat hij de voorkeur gaf aan een poging tot bemiddeling boven het opnemen van een aangifte, omdat hij verwachtte dat de groep mannen dan op hun beurt ook aangifte zouden willen doen tegen verzoeker.

6. Vervolgens sprak W. met de echtgenoot van de vrouw. Deze vertelde W. dat verzoeker dicht bij zijn echtgenote had gestaan en zich ook over de kinderwagen had gebogen. De echtgenoot had verzoeker daarop aangesproken.

De man smeekte betrokken ambtenaar W. ervoor te zorgen dat verzoeker de gemaakte foto's zou verwijderen. W. probeerde de groep uit te leggen dat verzoeker de foto's niet wilde wissen en dat hij verzoeker daar op grond van de wet ook niet toe kon dwingen. Daarover waren de echtgenoot en de andere mannen zeer ontstemd. Zij verweten W. en de politie een racistische houding.

7. Daarna sprak W. opnieuw met verzoeker die op diens eigen verzoek in een afzonderlijke ruimte had plaatsgenomen. W. gaf aan dat het verwijderen van de foto's voor de groep mannen een belangrijke kwestie was en vroeg verzoeker zijn besluit om de foto's niet te wissen te heroverwegen. Verzoeker weigerde dit echter resoluut, waarop W. nogmaals bevestigde dat verzoeker vrij was om die keuze te maken.

8. Toen W. aan de mannen liet weten dat verzoeker de foto's definitief niet zou vernietigen, gaven zij aan zeer teleurgesteld te zijn in de politie.

9. Op een gegeven moment verzocht betrokken ambtenaar W. zijn collega M. om de bemiddeling van hem over te nemen in verband met afspraken elders. W. deelde dit aan de betrokken partijen mee. Zij maakten daartegen geen bezwaar.

10. Enige tijd daarna verliet de groep mannen het wijksteunpunt. Zij hadden hun persoonsgegevens niet willen verstrekken omdat het bemiddelingsgesprek volgens hen tot niets had geleid.

11. Omstreeks datzelfde moment meldde kermisexploitant, F., zich bij het wijksteunpunt. F. sprak met verzoeker en regelde dat verzoeker met een taxi naar huis ging. Voordat hij

wegreed, stak verzoeker zijn duim op naar betrokken ambtenaar M.

Dat was ruim een uur nadat verzoeker en de groep mannen zich aan de balie van het wijksteunpunt hadden gemeld.

12. Verzoeker kon zich niet vinden in de aanpak van de betrokken politieambtenaren. Daarom diende hij op 18 november 2008 een klacht in bij de politie. Op 2 december 2008 sprak verzoeker met de wijkteamchef over de klacht. Verzoeker werd op 18 februari 2009 gehoord door de Commissie voor de Politieklachten Amsterdam-Amstelland.

Op 27 mei 2009 verklaarde de korpsbeheerder de klacht ongegrond, overeenkomstig het advies van de Commissie van 15 april 2009.

13. Verzoeker was ontevreden over het oordeel van de korpsbeheerder en wendde zich daarom op 25 mei 2010 tot de Nationale ombudsman.

1. Klacht over bemiddelen in plaats van opnemen aangifte

Bevindingen

Visie van verzoeker

1.1. Verzoeker klaagt erover dat de betrokken politieambtenaren hebben geweigerd om zijn aangifte op te nemen en in plaats daarvan hebben geprobeerd te bemiddelen tussen verzoeker en de groep mannen.

1.2. Verzoeker stelt daartoe dat hij tegen W. had gezegd dat hij aangifte wilde doen van vrijheidsberoving en bedreiging, omdat de mannen hadden geprobeerd om zijn camera uit zijn handen te slaan.

Volgens verzoeker gaf W. echter direct aan dat hij wilde proberen om te bemiddelen. W. wilde dan ook niet naar het verhaal van verzoeker luisteren. Dat W. alleen de gegevens van verzoeker noteerde en niet die van de groep mannen, sterkt verzoeker in zijn overtuiging dat de betrokken ambtenaar meteen de groep mannen in plaats van verzoeker zelf als slachtoffer had aangemerkt. Hij stelt dan ook dat W. zijn verhaal onvoldoende serieus heeft genomen en zich er te makkelijk van af heeft gemaakt door te kiezen voor bemiddeling in plaats van verzoeker in bescherming te nemen.

1.3. Volgens verzoeker is dit incident illustratief voor de houding van de politie ten aanzien van moslims in Nederland. Moslims menen dat zij gezag kunnen en mogen uitoefenen over niet-moslims en daarbij zelfs geweld mogen gebruiken, omdat niet-moslims in hun ogen inferieur zijn, aldus verzoeker. Er is bij de politie onvoldoende aandacht voor en inzicht in deze zorgwekkende ontwikkeling in de Nederlandse maatschappij, aldus verzoeker.

1.4. Verder wijst verzoeker met nadruk op het feit dat hij het syndroom van Asperger heeft, waardoor hij extra gevoelig is voor bedreigingen en intimidaties omdat hij non-verbale sociale taal en reacties niet goed kan interpreteren. Verzoeker meent dan ook dat zowel de groep mannen als de betrokken politieambtenaren hem met hun gedragingen hebben geïntimideerd en gemanipuleerd omdat hij zich minder goed dan andere mensen tegen dat soort gedragingen kan verweren.

Visie van de korpsbeheerder

1.5. De korpsbeheerder besloot het advies van de Commissie voor de Politieklachten te volgen en verklaarde de klacht van verzoeker op dit punt ongegrond.

1.6. De Commissie stelde in haar advies dat politieambtenaren in beginsel op grond van artikel 163, lid 5 van het Wetboek van Strafvordering, verplicht zijn tot het opnemen van een aangifte. Er kunnen echter situaties zijn waarbij het van belang is om de-escalerend op te treden, aldus de Commissie. In die gevallen prevaleert bemiddeling boven de wettelijke plicht om aangifte op te nemen.

Dat de betrokken ambtenaren in de gegeven situatie verzoeker ontmoedigden om aangifte te doen, achtte de Commissie daarom niet onbehoorlijk.

1.7. De Commissie wees in haar advies in dit kader bovendien op het feit dat verzoeker die bewuste dag niet had volhard in zijn kennelijke wens om aangifte te doen, aangezien hij zich na de mislukte poging van W. om te bemiddelen, vrijwillig door de kermisexploitant F. naar huis liet bewegen.

Verder had betrokken ambtenaar W. tegenover de Commissie verklaard dat hem uit het gesprek met verzoeker niet duidelijk was geworden dat deze vond dat hij door de groep mannen was gedwongen om mee te gaan naar het wijksteunpunt. W. had de indruk dat het geschil met de groep mannen betrekking had op het al dan niet verwijderen van de door verzoeker gemaakte foto's. Om die reden had W. getracht te bemiddelen. Dit zou W. ook tegen verzoeker zo hebben gezegd, aldus de Commissie.

1.8. De Commissie overwoog bovendien in haar advies dat zij niet had kunnen vaststellen of verzoeker aan betrokken ambtenaar W. had meegedeeld dat hij door de groep mannen was gedwongen om naar het wijksteunpunt te gaan. De verklaringen op dit punt staan tegenover elkaar en de Commissie vond geen aanleiding om de ene verklaring aannemelijker te achten dan de andere. Om die reden onthield de Commissie zich van een oordeel.

Visie van betrokken ambtenaar W.

1.9. In het kader van de interne klachtprocedure verklaarde betrokken ambtenaar W. dat hij verzoeker en de groep mannen de bewuste middag op het wijksteunpunt had zien

binnenkomen. Hij sprak kort met de beveiliging en zag en hoorde dat de echtgenoot van deze vrouw zich bij de balie emotioneel en boos uitliet over het handelen van verzoeker, aldus W.

1.10. Daarna sprak W. met verzoeker, die hem vertelde dat hij aan het syndroom van Asperger leed.

Toen hij verzoeker uitlegde hoe de echtgenoot het handelen van verzoeker had ervaren, had verzoeker zeer stellig geantwoord dat hij het recht had om zonder voorafgaande toestemming personen te fotograferen in de publieke ruimte. Verzoeker weigerde dan ook om de foto's te verwijderen. W. gaf aan dat hij tegenover verzoeker had bevestigd dat verzoeker dit recht had.

W. stelde verder dat hij verzoeker naar diens mening over de diversiteit van culturen in Nederland had gevraagd, omdat de echtgenoot had geroepen dat hij het bedreigend had gevonden hoe verzoeker met hen was omgegaan. Verzoeker had daarop aangegeven dat culturen van Islamitische landen volgens hem een negatieve invloed hebben op de Nederlandse cultuur.

1.11. W. verklaarde verder dat verzoeker in het gesprek ook had aangegeven dat hij aangifte wilde doen van bedreiging en het beletten van zijn werk, omdat de groep mannen had geprobeerd om zijn camera uit zijn handen te slaan. In reactie daarop had W. verzoeker gezegd dat aangifte op zich mogelijk was, maar dat de tegenpartij, de echtgenoot, dan ook aangifte zou gaan doen en dat beide partijen dan mogelijk een boete zou worden opgelegd. Volgens W. had hij verzoeker daarna duidelijk aangegeven dat hij daarom wilde bemiddelen in deze kwestie.

Beoordeling

1.12. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit vereiste impliceert dat overheidsfunctionarissen deskundig en objectief dienen te handelen en hun handelen dienen te baseren op voldoende en afgewogen informatie.

1.13. Op grond van de wet zijn politieambtenaren in beginsel verplicht tot het opnemen van een aangifte. De Nationale ombudsman is het echter eens met de stelling van de Commissie dat er ook situaties zijn waarbij het van belang is dat er de-escalerend wordt opgetreden. In die situaties kan dat betekenen dat er juist eerst andere oplossingen worden gezocht, voordat over wordt gegaan tot het opnemen van aangifte.

1.14. In dit geval had betrokken politieambtenaar W. met alle betrokken partijen gesproken. W. heeft verklaard dat hem uit het verhaal van verzoeker niet duidelijk was

geworden dat deze vond dat hij door de groep mannen was gedwongen mee te gaan naar het politiebureau en dat hij van dat feit ook aangifte had willen doen. W. had de indruk dat verzoeker aangifte had willen doen van de pogingen van de groep om de camera uit de handen van verzoeker te slaan.

De verklaringen van verzoeker en W. op dit punt zijn tegenstrijdig. De Nationale ombudsman is niet gebleken van feiten en/of omstandigheden op grond waarvan meer waarde moet worden gehecht aan de ene verklaring dan aan de andere. Hij kan dus niet vaststellen of W. bekend was met het feit dat verzoeker aangifte had willen doen van vrijheidsberoving.

1.15. Wel was het W. bekend dat verzoeker zich op het standpunt stelde dat de groep mannen had geprobeerd om de camera uit zijn handen te slaan. W. was echter in de stellige veronderstelling dat dit geschil vooral de door verzoeker gemaakte foto's betrof en diens weigering om die foto's te verwijderen. Dat was voor hem dan ook de reden geweest om te proberen te bemiddelen tussen verzoeker en de groep mannen. Het was bovendien W.'s verwachting dat een aangifte van verzoeker zou leiden tot een tegenaangifte van de groep. W. verklaarde dat hij dit ook zo tegen verzoeker had gezegd en dat deze vervolgens geen bezwaar maakte tegen de bemiddelingspoging van W. Volgens W. volhardde verzoeker op dat moment ook niet in zijn wens om aangifte te kunnen doen.

Uit de stukken is de Nationale ombudsman overigens niet gebleken dat verzoeker op een later tijdstip nog heeft geprobeerd om aangifte te doen, ook als verzoeker in zijn reactie op het Verslag van Bevindingen stelt dat hij die wens steeds uitdrukkelijk zou hebben geuit richting de politieambtenaren, de Commissie en de korpsbeheerder. De Nationale ombudsman maakt uit het politieklanddossier op dat die kennelijke wens tot het doen van aangifte evenmin duidelijk naar voren was gekomen in het klachtgesprek op 2 december 2008 met de wijkteamchef.

1.16. Gelet hierop acht de Nationale ombudsman de keuze voor een bemiddelingspoging boven de wettelijke plicht om aangifte op te nemen, in de gegeven situatie begrijpelijk. Daarbij merkt de Nationale ombudsman nog op dat geen van de partijen gebaat is bij het over en weer doen van aangiften en de strafrechtelijke procedures die daar op volgen. In dat licht valt het initiatief van de betrokken politieambtenaren alleen maar toe te juichen.

Dat verzoeker lijdt aan het syndroom van Asperger doet daar niet aan af.

1.17. Overigens merkt de Nationale ombudsman op dat uit de stukken blijkt dat de betrokken politieambtenaren ruim een uur tot anderhalf uur bezig zijn geweest met hun bemiddelingspogingen en dat zij daarbij meerdere keren uitgebreid met verzoeker en de groep mannen spraken. Dat geeft de Nationale ombudsman de indruk dat de betrokken politieambtenaren zich hebben ingespannen om te proberen het conflict tot een goed einde te brengen. Daardoor kan er niet worden gesteld dat de betrokken politieambtenaren zich

er gemakkelijk van af hebben gemaakt door geen aangifte op te nemen.

1.18. Gelet op het voorgaande acht de Nationale ombudsman het handelen van de betrokken politieambtenaren in de gegeven omstandigheden niet in strijd met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

2. Klacht over het niet opnemen van de gegevens van de groep mannen

Bevindingen

Visie van verzoeker

2.1. Verder klaagt verzoeker erover dat de betrokken politieambtenaren nalieten om de personalia van de groep mannen op te nemen, terwijl zijn gegevens wel werden genoteerd. Dit sterkt verzoeker in zijn overtuiging dat de betrokken politieambtenaren niet hem maar de groep mannen als slachtoffer aanmerkten.

Visie van de korpsbeheerder

2.2. Ook op dit punt besloot de korpsbeheerder het advies van de Commissie voor de Politieklachten te volgen en verklaarde de klacht van verzoeker ongegrond. De Commissie stelde dat het niet aandringen op de wettelijke verplichte legitimatie in dit geval te billijken is gezien de door de politie nagestreefde de-escalatie.

Lezing van betrokken ambtenaar W.

2.3. In het kader van de interne klachtprocedure liet betrokken ambtenaar W. de Commissie per e-mail weten dat hij de mannen wel naar hun personalia had gevraagd, maar dat hij geen dwangmiddelen had om hen te dwingen hun personalia op te geven, aangezien zij niet als verdachte konden worden aangemerkt. W. stelde dat hij geen aanleiding had gehad om te vermoeden dat verzoeker onder dwang naar het wijksteunpunt was gekomen.

Beoordeling

2.4. Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dat betekent dat de overheidsinstantie, wanneer daartoe in de gelegenheid, een gestelde verdachte van een gewenste aangifte adequaat identificeert zodat het voor de aangever mogelijk is om tegen die persoon aangifte te doen.

2.5. Uit de stukken blijkt dat betrokken ambtenaar W. de mannen in eerste instantie wel naar hun personalia vroeg. Uit het dossier wordt niet duidelijk met welk oogmerk hij dit deed. Toen zij echter weigerden, liet hij hen vertrekken zonder hun gegevens te noteren. Volgens W. had hij geen dwangmiddelen om de groep mannen te dwingen hun gegevens op te geven, omdat zij niet als verdachten konden worden aangemerkt.

2.6. De Nationale ombudsman kan zich echter niet vinden in deze redenering.

Op grond van artikel 2 van de Wet op de identificatieplicht was de groep mannen verplicht om op vordering van de betrokken politieambtenaren hun identiteitsbewijs te tonen, daarvoor was niet vereist dat zij al als verdachten konden worden aangemerkt. W. wist immers dat er tussen verzoeker en de groep mannen een conflict bestond en dat verzoeker al kenbaar had gemaakt dat hij aangifte van bedreiging tegen de groep wilde doen. In dit kader merkt de Nationale ombudsman ook nog op dat W. kennelijk wel aanleiding zag om de gegevens van verzoeker te noteren.

Door de personalia van de groep mannen niet te noteren, ontnam W. verzoeker de mogelijkheid om op een later moment eventueel alsnog aangifte te doen, in het geval de door W. voorgestelde bemiddeling niet tot een oplossing van het conflict zou leiden. Dat verzoeker nadien niet meer (voldoende duidelijk) heeft aangegeven dat hij toch nog aangifte had willen doen, doet hier niet aan af.

De Nationale ombudsman acht deze klacht daarom in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedragingen van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland is

- a. niet gegrond ten aanzien van de weigering om aangifte op te nemen en in plaats daarvan te bemiddelen; en
- b. gegrond ten aanzien van het niet noteren van de personalia van de groep mannen waardoor het op een later tijdstip doen van aangifte niet meer mogelijk was, vanwege schending van het beginsel van fair play.

Slotbeschouwing

Een fotograaf maakte op een kermis foto's van kermisgangers. De escalatie die naar aanleiding van die foto's ontstond, houdt verband met de actuele maatschappelijke situatie. De kermis vond plaats ter gelegenheid van het Suikerfeest, de gefotografeerde

kermisganger droeg een hoofddoek en een aantal mannen die haar begeleidden, verzetten zich tegen het maken van de foto.

Enerzijds gaat het om het beroep op het recht van vrijheid van nieuwsgaring door een professioneel fotograaf; iedereen in de openbare ruimte mag gefotografeerd worden en een fotograaf mag in zijn werk niet gehinderd worden. Anderzijds betreft het mensen die vanuit hun behoefte aan privacy kennelijk niet door een vreemde in het openbaar gefotografeerd willen worden. Het dragen van hoofddoek houdt immers een zekere afscherming in en niet iedereen is ervan gediend zomaar in het openbaar geportretteerd te worden. Deze verschillende belangen stonden op gespannen voet met elkaar.

Er ontstond een schermutseling en de betrokken partijen wendden zich tot de politie in de verwachting dat zij in hun belangen gesteund zouden worden, maar waren teleurgesteld toen de politie hen niet kon bieden waarop zij dachten recht te hebben. De groep rond de gefotografeerde vrouw meende ten onrechte dat de politie de fotograaf kon dwingen om de gemaakte foto's te vernietigen. De fotograaf was er op zijn beurt vanuit gegaan dat de politie direct zou optreden tegen de groep mannen die in zijn ogen overduidelijk strafbare feiten hadden gepleegd door hem - zo stelde de fotograaf - hardhandig te dwingen de gemaakte foto's uit zijn toestel te verwijderen. Voor de politie was het echter niet direct zo duidelijk dat er sprake was van strafbare feiten.

De politie stond daardoor voor de lastige opgave om de hoog opgelopen gemoederen tot bedaren te brengen. Dat de politie in dit geval er eerst voor koos om door bemiddeling zoveel mogelijk aan de belangen van beide partijen tegemoet te komen, vindt de Nationale ombudsman een verstandige keuze.

Door vervolgens na te laten om de gegevens van de groep mannen te noteren, ontnam de politie de fotograaf echter de mogelijkheid om op een later moment alsnog aangifte te doen. Dat was niet juist.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Onderzoek

Op 28 mei 2010 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift uit Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland uit Amsterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werden de korpsbeheerder en de betrokken ambtenaren W. en M. verzocht op de bevindingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Twee betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

1. Verzoekschrift van verzoeker van 25 mei 2010 met bijlagen.
2. Politieklachtdossier met daarin:
  - het advies van de Commissie voor de Politieklachten van 15 april 2009;
  - het oordeel van de korpsbeheerder van 27 mei 2009;
  - de verklaring van betrokken ambtenaar W. van 5 december 2008;
  - de dagrapportage van betrokken ambtenaar M. van 1 oktober 2008;
  - de klachtrapportage van de wijkteamchef van 18 november 2008.
3. Reactie van de korpsbeheerder van 14 december 2010 op het Verslag van Bevindingen;
4. Reactie van verzoeker van 10 januari 2011 op het Verslag van Bevindingen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte te doen."

Artikel 163

"5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht."

2. Wet op de identificatieplicht

Artikel 2

"Een ieder die de leeftijd van veertien jaar heeft bereikt, is verplicht op de eerste vordering van een ambtenaar als bedoeld in artikel 8a van de Politiewet 1993, een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 1 ter inzage aan te bieden. ..."

2010.06471